

РЕШЕНИЕ

№ 9574

гр. София, 23.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5834** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. М. И. Нафе, гражданин на Е. срещу отказ за издаване на виза от И. С., завеждащ консулска служба, Посолството на РБългария, Е. от 29.05.2023г.

Становища на страните:

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на отказа, като се излагат съответните фактически обстоятелства, при които жалбоподателят кандидатства за виза – посещение по покана на българска гражданка с посочен адрес, желанието да посети страната за 30 дни по време на отпуск, двупосочен самолетен билет с указаните дати, като целта е културен туризъм и посещение на различни туристически обекти в България, с оглед упражняваната от него професия интериорен дизайнер. Заявлението комплектовал с необходимите документи, имал издавана американска виза. Отказът, който получил бил без конкретни мотиви, което е нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, като молителят не може да разбере мотивите, съображенията, от които се е ръководел административния орган при издаване на административния акт и нарушава правото му на защита. Позовава се и на нарушение на чл.35 от АПК, като същият е издаден при неизяснена фактическа обстановка, без да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Не е ясно какви доказателства са представени пред органа във връзка с исканата виза за дългосрочно пребиваване, каква е преценката на доказателствата и това е нарушение на процесуалните правила при

издаване на акта, което е довело и до нарушение на материалния закон. Липсва отразяване, че адресатът е запознат със съдържанието на оспорения акт на език, който разбира, в нарушение на чл.14, ал.2 от АПК. В заключение иска отмяна на отказа. В съдебно заседание, представляван от адвокат Т.-И. иска съдът да уважите жалбата и да постановите решение, с което да отмените отказа. Счита, че по делото няма данни за отказ и същия е немотивиран, включително и със секретната преписка няма никакви данни, водещи до извода, че лицето има трайно намерение да остане на територията на България и че посещението му не е с цел туризъм. Претендира разноски по представен списък с договор за правна защита.

Ответникът ръководителят на Консулската служба при посолството на Република България в Е., чрез Министерство на външните работи, представляван от юрисконсулт З., изразява становище за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана и за оставяне в сила на акта. В случая става дума за виза за краткосрочно пребиваване, а не както твърди жалбоподателят за дългосрочно пребиваване и съгласувателната процедура е проведена като за такава виза, и е установено, че заявеното пребиваване не отговаря на намерението на лицето, каквито е представил в интервю, че туризъм е целта на посещението, освен пребиваване и посещение на приятели. Останалите доказателства не сочат по категоричен начин за това, а именно – резервация за полет, недостатъчно средства за действително изпълнение на намерението му. Актът е издаден от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия, в предвидена от закона форма, при посочване на мотиви. Длъжностното лице след направен анализ се е мотивирало, че не счита, че заявената цел за пътуване се доказва и че са налице основателни съмнения, че жалбоподателят ще използва посещението си за друга цел, различна от заявената. За този вид виза българските власти могат да преценят посещението, не става дума за засягане на права по ЕКЗПЧ. В заключение иска да се отхвърли жалбата по тези съображения и да се остави в сила отказа. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По фактите:

Със заявление за виза рег. № 23000259/03.05.2023г. жалбоподателят А. М. И. Нафе, гражданин на Е., [дата на раждане], е подал на 03.05. 2023 г. искане в Посолството на РБ в Е. (стр.41), за получаване на виза тип С - за краткосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено посещение на приятел и данни за канещото лице – Д. Р..

На 29.05.2023 г. А. Нафе е получил отказ за издаване на виза /стр.8/, по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ–са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване. В допълнителни бележки, на стр.4 от отказа е посочено, че анализът на представените документи и направените от апликанта изявления не доказват по безспорен начин заявената цел на пътуване. Налице са основателни съмнения, че апликантът ползва целта на пътуването като предлог за осъществяване на други цели, несъответстващи на заявената.

С жалба от 08.06.2023 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

По делото е приета административната преписка, в това число съставените документи и изразеното становище от ДАНС, в резултат на проведената съгласувателна процедура по отказа, обособено в отделен том.

Правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Жалбоподателят А. М. И. Нафе, гражданин на Е., [дата на раждане] кандидатства за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, с цел посещение при приятел и туризъм. В този смисъл следва да се отбележи, че оплакванията в жалбата, които касаят издаването на виза а дългосрочно пребиваване са неотнормирани, в това число и за нарушение на чл.8 от ЕКПЧОС.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказът е издаден от И. С.– завеждащ консулска служба, в изпълнение на Заповед № 42/01.10.2021г. /л.38 по делото/ на посланика на Република България в К., поради което съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказът е обусловен, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

В конкретни случаи, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че целта на заявения престой не е безспорно доказана и са налице основателни съмнения че целта на пътуването ще се ползва като предлог за осъществяване на други цели, несъответстващи на заявената.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган за обосновани с фактическата обстановка и събраните доказателства по случая.

Съгласно чл. 27, ал.6 от Н., определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Видно от приложеното писмо на ДАНС (обособен том), съгласувателната процедура по заявлението за издаване на виза на жалбоподателя е осъществена по електронен път, като е събрана информация и от канещото лице. При сравнение със заявеното от апликанта и данните от интервюто на лицето, което го кани, както и приложените покана и другите доказателства по делото, не се установява по безспорен начин целта на пътуването и условията на престоя на жалбоподателя в страната. Същият твърди, че целта му е среща с приятели и културен туризъм из България с оглед упражняване на професията му на интериорен дизайнер, като престоят е 30 дни в периода 25.05.2023г.-25.06.2023г., същевременно съгласно поканата,лицето което го кани декларира, че може да му осигури издръжка и жилище за 90 дни за периода 01.05.2023г. до 29.07.2023г. и ще го приеме в свободното му жилище на адрес в [населено място]. Видно от събраните от канещото лице данни, познанството с жалбоподателя е бегло, а в поканата му предоставя свое свободно жилище и заявява, че ще осигурява издръжка в България за близо три месеца. Жалбоподателят сочи, че ще обикаля България за културен туризъм, същевременно не представя каквито и да е данни за резервации в страната. В този смисъл фактическата обстановка навежда на основателност на съмнения на органа в целта и условията на заявеното пребиваване и в достоверността на изявленията на молителя. Следва да се отбележи също така, че съгласно чл. 17, ал. 2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, поканата-декларация, изготвена от физическо лице за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение на чужденец в Република България, се изготвя по образец съгласно приложение № 3, заверена от нотариус и от службите за административен контрол на чужденците, при представяне на следните документи: декларация за имотно състояние на канещото лице и удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на НАП. Такива документи не са представени от канещия, представената покана не е по образца на действащата наредба (посочено е Приложение № 3 към чл.16, ал.3, а образецът следва да е този по чл.17, ал.3 от наредбата обн. ДВ. бр.55 от 19 юли 2011г.), поради което и предвид данните, че двете лица не са толкова близки, не се познават много добре, то правилно административният орган е приел, че е налице правно основание за отказ за издаване на виза по чл. 10, ал. 1, т. 17, защото не е безспорно и достоверно доказана целта и условията на заявеното пребиваване за престоя на жалбоподателя. Изложеното освен по отношение на съмненията за условията на престоя, поражда съмнения и относно направените от чужденеца изявления за целта на този престой, поради което ответникът правилно е

квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

По отношение на наведеното съображение за нарушение на правото на личен живот по чл.8 от ЕКПЧОС, което не е конкретизирано в какво се изразява, освен че в случая не се касае за виза за дългосрочно пребиваване, а за виза вид С, жалбоподателят не навежда обстоятелства за тесни връзки със страната, която иска да посети, които биха били основание да му бъде накърнено съществено правото на личен живот с обжалвания отказ.

Съдът намира, че противно на доводите, изложени в жалбата е спазено изискването за форма на акта: той е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, има и кратко описание, възпроизвеждащо текста на разпоредбите, Допълнително са изложени и бележки, които допълват с тези текстове, поради което доводът за липса на мотиви е неоснователен.

В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10,ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21,параграф 1,б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г.за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

Що се отнася до довода в жалбата, че на лицето е издавана и американска виза, освен, че е неотнормимо към разглежданото в това производството заявление за виза, следва да се има предвид, че по всяко заявление за виза се разглеждат конкретно заявените цели и условия на пребиваване и се вземат предвид конкретни за отделния случай факти и обстоятелства и това, че веднъж на едно лице е издадена виза за пътуване в дадена страна, не означава, че са изпълнени условията за издаване на виза за друга страна следващ път.

С оглед горното съдът намери, че жалбата е неоснователна и следва бъде отхвърлена. При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Воден от горното, Административен съд София-град, I-во отделение б състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. И. Нафе, гражданин на Е., [дата на раждане] , срещу

отказ за издаване на виза от 29.05.2023г., издаден от И. С., завеждащ консулска служба, Посолството на РБългария, Е.

ОСЪЖДА А. М. И. Нафе, гражданин на Е., [дата на раждане] , да заплати на Министерство на външните работи на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: